

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — Номер двадесет и едно

Jeff Pippenger

2025-12-31

Двадесет и едно

И от времето, когато ежедневната жертва бъде премахната и бъде издигната мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Даниил 12:11.

От 22 октомври 1844 г. насам прилагането на пророческо време вече не е правилно прилагане на пророчеството за онези, които биха желали правилно да преподават словото на истината. Периодът от 1290 години в единадесети стих следва да се прилага като символичен период след 1844 г., и това прилагане след 1844 г., или период без елементите на „време“, трябва да запази основополагащото разбиране на истината, както е било разбирано преди 1844 г. Числото 1290 представя период от 30, последван от 1260. Разбирането преди 1844 г. беше, че тридесетте години от 508 до 538 представляват период на подготовка, за да започне антихристът да властва от 538 до 1798.

Тридесетгодишният преход е предметът, който Павел разглежда във 2 Солунци. Павел не включва никакво позоваване на елемента „време“, но посочва пророческите характеристики на това как езичеството отстъпва място на папизма през тези тридесет години. Тогава започва папското управление. Историческото разбиране, при отсъствието на какъвто и да било елемент на време, определя прехода от четвъртото царство на библейското пророчество към петото царство, последвано от първата от две папски кървави бани, като по този начин представлява образ на прехода от шестото царство към трикратния съюз на змея, звяра и лъжепророка и втората папска кървава баня.

Тридесетгодишната подготовка, последвана от пророчески период, е първостепенен символ на Божия завет с избран народ. Преходът на двете сили през тези тридесет години, последван от 1260 години на гонение, съответства на тридесетте години на подготовка на Христос, последвани от 1260 дни на спасение. Тридесетгодишната подготовка на антихриста е подправила тридесетгодишната подготовка на Христос. Краят на тридесетте години обозначава или овластяването на Христос при Неговото кръщение, или овластяването на антихриста през 538 г. Овластяването на антихриста дойде от икономическата и военната подкрепа, която дойде от предишното царство, а силата, изляна върху Христос, дойде от предишното царство, което Той бе напуснал тридесет години по-рано.

Прекъсването между двата периода е белязано от овластяване, а прекъсването между двата периода, изложени чрез Аврам и Павел, се разпознава чрез просто сравнение. В

тридесетгодишното разграничение на Аврам и Павел периодът на подготовка бяха първите тридесет години, представляващи процеса на завета, който овласти потомците на Аврам да изпълнят пророчеството за робство в Египет. Четиристотин и тридесетте години имат и по-нататъшно символично разделение, защото, правилно приложено, първите двеста и петнадесет години са представени от Божия представител и Фараона. За Йосиф и първите 215 години това беше добрият Фараон, а за Моисей и вторите 215 години това беше лошият Фараон.

Това разделение определя два периода от по четири поколения. Първите четири поколения могат да бъдат положени върху вторите четири поколения, ред след ред, и при това Йосиф и Моисей, пророческа алфа и омега, взаимодействат с един алфа-добър фараон и един омега-лош фараон. От това паралелно разглеждане може да се извлече голяма светлина, но аз просто посочвам, че предсказанието на Аврам за четвъртото поколение определя двама свидетели на четирите поколения в рамките на 430-те години. Двойното представяне на четирите поколения се намира в родословията на Битие четвърта и пета глава. Когато разглеждаме Каин и Сит като начало на изброяването на кръвните линии, установяваме, че от Сит до Ной има осем поколения и че, когато бъдат разделени по средата, се получава представяне на два периода от по четири поколения. Това се разпознава в осемте поколения както в линията на Сит, така и в линията на Каин.

Родословията в четвърта и пета глава са представени със завършека на родовите линии, който е Ной. Ной е символът на Божия завет с човечеството, представен чрез дъгата. Аврам е символът на Божия завет с един избран народ, представен чрез обрязването. Тези два завета винаги са свързани заедно, и в единадесета глава на Битие, където намираме Вавилонската кула непосредствено след Нойовия потоп, е изложено родословието, което води към Аврам. В този откъс поколенията са десет, а не осем. В откъса, който води към Аврам, и в откъса, който води към Ной, са представени Ноевият и Авраамовият завет.

В откъса от единадесета глава, който се отнася до един избран народ, откриваме, че две от тези поколения са натоварени с велика светлина.

И Евер живя тридесет и четири години и роди Фалек; и Евер, след като роди Фалек, живя четиристотин и тридесет години и роди синове и дъщери. А Фалек живя тридесет години и роди Рагав. Битие 11:16–19.

Споменаването на Евер е първото споменаване на еврейската дума, която впоследствие бива разпозната като еврейската дума „евреин“. В родословието на един избран народ един от десетте потомци е наречен Евреин, което е името, с което избраният народ е трябвало да бъде познат. В три стиха Евер и Фалек са използвани, за да се отбележи разграничението на избраната еврейска раса. Евер означава „преминаване отвъд“ или „онзи, който преминава отвъд“ и е коренът на думата „евреин“. Аврам е символ на онези, които преминават отвъд от Вавилон към Обетованата земя. „Фалек“ означава „разделение“ или „разцепление“, както е посочено в Битие 10:25, където сме осведомени, че в дните на Фалек „земята се раздели“.

Евер и Фалек представляват пророческо разделение за онези, които желаят право да разделят словото на истината. Родословието на Ной произведе две линии по осем, които представляваха два набора от по четири поколения, както и 430-те години в Египет. Родословието в Битие единадесета глава е представено чрез десет, а не чрез осем, защото то е родословието на избран народ. Избраният народ е разделен на две групи по пет, като така се привежда в съответствие с притчата за десетте девици, която е притчата за Божия заветен народ.

В това родословие на избрания народ името на Фалек и неговото историческо изпълнение представят разделяне на две категории мъдри или неразумни девици точно в онзи момент от библейската история, когато земята беше разделена при Вавилонската кула. В списъка от десет Фалек е под номер пет, защото това е средата на десет. Евер, евреинът, предобразен от Аврам, представлява неразумна девица, която преминава отсам и става мъдра девица, когато двете категории биват разделени при вика в полунощ. Евер, първият евреин по име, представлява Аврам, първия евреин по завет. Когато Господ призова Аврам да излезе от Вавилон, това предобразява вестта на среднощния вик, която е овластяването на втория ангел, който призовава мъже и жени да излязат от Вавилон.

Притчата за десетте девици е представена чрез Евер и Фалек, като те представят призив да се излезе, непосредствено преди разделителната линия на Фалек да затвори вратата на изпитателното време. В пророческата взаимовръзка Евер живя 430 години след Фалек, а Фалек след това живя 30 години. Първата стъпка от тройния завет на Аврам беше представена от Евер и Фалек. Аврам, както Евер и Фалек, е разделителната линия между две класи. Прибавянето на Павел към пророчеството на Аврам е прибавянето на Фалек към пророчеството на Евер. Евер прогласи 400 години, но Фалек посочи 430 години. Следователно Фалек представляваше Павел, а Павловото прибавяне на 30 години към 400-те години; и служението на Павел беше да посочи Фалек в библейското пророчество. „Фалек“ в библейското пророчество, когото Павел посочи, представляваше разделянето на народа от буквален към духовен.

От Сим до Фалек са пет поколения, и от Рагав до Аврам — пет.

И каза на Аврам: Да знаеш със сигурност, че твоето потомство ще бъде пришълец в земя, която не е тяхна, и ще им служат; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Битие 15:13.

А на Авраам и на неговото потомство бяха дадени обещанията. Не се казва: „и на потомствата“, като за мнозина, а като за одного: „и на твоето потомство“, което е Христос. И това казвам: заветът, предварително потвърден от Бога в Христос, не може да бъде отменен от закона, който дойде четиристотин и тридесет години по-късно, така че да обезсили обещанието. Защото, ако наследството е от закона, то вече не е от обещание; а Бог го дари на Авраам чрез обещание. Галатяни 3:16–18.

На Тридесет Години Възраст

Иисус беше на тридесет години, когато започна Своего служение.

А Иисус, когато започваше Своего служение, беше на около тридесет години и, както се смяташе, беше син на Йосифа, който беше син на Илиа. Лука 3:23.

Йосиф започна да служи на фараона в Египет, когато беше на тридесет години.

А Йосиф беше на тридесет години, когато застана пред фараона, царя на Египет. И Йосиф излезе от присъствието на фараона и обходи цялата египетска земя. Битие 41:46.

Пророк Езекиил беше на тридесет години, когато започна своето служение, и служението му продължи двадесет и две години.

И стана в тридесетата година, в четвъртия месец, на петия ден от месеца, когато бях сред пленниците при реката Ховар, че небесата се отвориха и аз видях Божии видения. Езекиил 1:1.

Езекил съдържа в своите писания повече исторически препратки от който и да е друг пророк. В писанията на Езекил има тринадесет преки препратки към установими дати и, без да съзнават това, библейските учени и историци потвърждават, че неговото служение е продължило двадесет и две години, макар да не знаят, че двадесет и две е символ на сто четиридесет и четирите хиляди.

Цар Давид беше на тридесет години, когато започна да царува, и царува четиридесет години.

Давид беше на тридесет години, когато започна да царува, и царува четиридесет години. В Хеврон царува над Юда седем години и шест месеца; а в Ерусалим царува тридесет и три години над целия Израил и Юда. 2 Царе 5:4, 5.

Четиридесетгодишното царуване на Давид е символично число, а периодът от 40 е подобен на 430-те години на Аврам и Павел, защото 40-те години са разделени на две части (7 и половина и 33 години). Двата периода на четиридесетгодишното царуване на Давид съдържат допълнителна пророческа загадка, защото друг библейски свидетел записва тези два периода като седем години и тридесет и три години. Какво представляват допълнителните шест месеца във Втора Самуилова и как 7,5 и 33 правят 40? Налице е застъпване от шест месеца, което трябва да представлява пророческа истина.

А дните, през които Давид царува над Израил, бяха четиридесет години: седем години царува в Хеврон и тридесет и три години царува в Йерусалим. 3 Царе 2:11.

22 е символично число, което представлява съчетаването на Божествеността с човечеството, и служението на Езекиил продължи двадесет и две години. Четиринадесетте години на Йосиф са разделени на два периода по седем години, заветната седмица на Христос е разделена на два равни периода от по 1260 дни, а четиридесетгодишното царуване на Давид е разделено на два периода, с допълнителен символ, който свързва двата периода.

Исус е Пророкът, Свещеникът и Царят. В последните дни Той ще издигне Своята тържествувача църква като знаме, и тази църква е представена от Христос, Пророка, Свещеника и Царя, Който е съединил Своята Божественост с човеци, представени от

пророка Езекиил, свещеника Йосиф и царя Давид. Четирите символа представят трима достойни в пещта, която беше нажежена седем пъти повече от обикновеното, и тогава се яви четвъртият, и Той беше като Божий Син. Целият свят беше представен на тържеството при златния образ на Навуходоносор, и всички те видяха тържествуващата църква, съставена от човешки пророк, човешки свещеник и човешки цар, подкрепяни от четвъртата Божествена Личност.

„Сатана е поробил света. Той е въвел един идолски съботен ден, като привидно му е придал голямо значение. Той е откраднал почитта на християнския свят от Господната събота и я е насочил към този идолски съботен ден. Светът се покланя на едно предание, на човешка заповед. Както Навуходоносор издигна златния си образ на полето Дура и така превъзнесе себе си, така и Сатана превъзнесе себе си чрез тази лъжлива събота, за която е откраднал одеждите на небето.“ Review and Herald, March 8, 1898.

Числото четири

На пророческо равнище четиридесет е десятък от четиристотинте на Аврам, а четири е десятък от четиридесет. Всяка пророческа характеристика, която се открива в числото четири, трябва да съответства на символиката на четиридесет, която на свой ред трябва да съответства на символиката на четиристотин. В контекста четири често представлява „световно“, което е добре познато разбиране, но също така представлява „прогресия“, а в някои контексти — „постепенно разрушение“.

Първите четири от седемте тръби представят постепенното унищожение на Западния Рим. Източният Рим в Константинопол завърши с покоряване под четиримата османски султани. Ред след ред източният и западният Рим постепенно се разпадаха през четири периода, представени от четири тръби, като същевременно бяха събаряни и от исляма на петата и шестата тръба. Заедно тези две линии обозначават падението на Рим през четири поколения тръби, докато една ескалираща война с исляма води до окончателната гибел, когато четиримата султани на исляма вземат върховенство над царството. Историята на Запада и Изтока започна с разделянето на Империята от Константин през 330 година.

Четирите тръби на Западния Рим започват през 330 година, а петата и шестата тръба представляват силата, която сваля Източния Рим, като и Източният Рим също започва през 330 година. И Източният, и Западният Рим допринасят за делото по поставянето на папската власт на трона на земята през 538 година, така че двете линии — западната и източната — са прообраз на двата рога на Съединените щати, които при неделния закон отново поставят папската власт на трона. В пророческата връзка Западният Рим е символ на църковничеството, а Източният Рим е символ на държавничеството.

В историята на падението на западния и източния Рим е изложена историята на папския Рим. Започвайки с църквата на учениците, представена от Ефес, първите три църкви водят към четвъртата църква, която е папството от 538 до 1798 година. В Откровение тринадесета глава папството е посочено като управляващо 42 месеца, след като смъртоносна му рана от 1798 година бъде изцелена при неделния закон. „Време няма да има вече“ след 1844

година, така че четиридесет и двата месеца са символ на периода на гонение от неделния закон, докато Михаил се изправи. Пионерите разбираха, че църквите, печатите и тръбите представляват три линии на история, които протичат паралелно една на друга. Полагането на пророческото свидетелство за западния Рим върху линията на източния Рим и линията на папския Рим не е пророческо приложение, което е било използвано от милеритите, но тази техника не противоречи на нито едно от техните утвърдени разбирания.

Ред по ред, първите четири тръби трябва да бъдат положени върху историята, представена от петата и шестата тръба, а след това и редицата на първите три църкви, които водят до периода на папското гонение, представен от четвъртата църква. Четири тръби на първата линия, четирима султани на втората линия и четири църкви на третата линия. Числото „четири“ представлява световен обхват, но също така представлява и постепенно разрушаване било на гражданска, било на религиозна власт. Какво именно представлява, се определя от контекста.

При неделния закон папската власт е възстановена. Първия път, когато папството бе овластено, имаше тридесетгодишен период на подготовка. В първите четири църкви четвъртата църква е папството, а първата църква бяха учениците, представени като Ефес. Първите три поколения на християнската църква доведоха до четвъртата църква, Тиатир, която е представена от Езавел. Когато се стига до Тиатир, през 538 г., на Събора в Орлеан бе постановен неделен закон, като по този начин се посочва неделният закон в Съединените щати, когато смъртоносната рана от 1798 г. бъде изцелена.

Историята от 1798 година до неделния закон в Съединените щати е представена от първите четири църкви. Четвъртата църква, Тиатир, е неделният закон и папското преследване, което следва. Първата църква, Ефес — църквата, която изгуби първата си любов — стигна в края на четиристепенното прогресивно разрушение до неделния закон на Тиатир. Поколението, което води към неделния закон на Тиатир, е третото поколение на Пергам. Тиатир представя неделния закон до края на благодатното време, а Пергам представя компромиса на третото поколение, който подготвя пътя за Тиатир. Третото поколение на Пергам и компромисът, който то представя, се изпълниха най-напред по времето на Константин, който издаде първия неделен закон още през 321 година. Съединените щати започнаха като агнето на Ефес, но когато поставят отново Тиатир на трона, те говорят като змей.

Постепенното унищожение на Съединените щати е представено чрез първите четири църкви от Откровението. Постепенното унищожение на шестото царство от библейското пророчество протича през четири поколения, които водят до неделния закон, когато звярът от земята проговаря като змей. Последното поколение е представено от змея, който е влечуго, както в Едемската градина, и поради тази причина и Йоан Кръстител, и Исус нарекоха последното поколение на древния Израил „рождби ехидни“.

Четвъртото и последно поколение е или „избраният род“, представляващ сто четиридесет и четири хиляди, или неговият съответстващ образ — поколението на усойниците. Едната

класа е оформила образа на Христос, а другата — образа на звяра, змията. Поколениято на усойниците е пряко представено четири пъти в Божието Слово. Контекстът при всяко споменаване е различен.

А когато видя мнозина от фарисеите и садукееите да идват при неговото кръщение, каза им: Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от бъдещия гняв? Матей 3:7.

Ако „рожда ехидни“ беше просто някакви унизителни забележки за няколко секти от хора, които Йоан не харесваше, тогава за този израз не би имало какво да се каже. Но всяка дума в Божието Слово е свята, така че Йоан даваше на садукееите и фарисеите определено название. Това название е пророчески определено от контекста на откъса, в който е употребено. В този откъс Йоан е представен като извършващ своето служение, а след това в повествованието влизат садукееите и фарисеите. В началните стихове Йоан е определен като Исаиевия „глас в пустинята“.

В онези дни дойде Йоан Кръстител, проповядвайки в пустинята на Юдея, и казвайки: Покайте се, защото небесното царство наближи.

Защото той е оня, за когото говори пророк Исаия, казвайки,

Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя на Господа, прави направете пътеките Му.

А същият Йоан имаше облекло от камилска козина и кожен пояс около кръста си; а храната му беше акриди и див мед.

Тогава при него излизаха Йерусалим, цяла Юдея и цялата околност около Йордан; и се кръщаваха от него в Йордан, като изповядваха греховете си. А когато видя мнозина от фарисеите и садукееите да идват на кръщението му, каза им: Рожби ехиднини, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? Матей 3:2–7.

Последното поколение на древния Израил е наречено „рожда ехидни“ от един пророк, който излезе от пустинята. Йоан е пророкът, който изпълни ролята на Малахиевия вестител, приготвил пътя за Вестителя на завета, който бе и гласът в пустинята, посочен от Исаия.

Ако разглеждаме „листата“ като символ, откриваме, че те представляват „изповядване“. Първото споменаване е във връзка с Адам и Ева, които покриха своята неправедност със смокинови листа. Преди това те бяха облечени в одеждата на светлината, в одеждата на праведността, но когато тя изчезна, те осъзнаха, че са голи лаодикийци, които мислят, че всичко, което трябва да направят, е да се скрият зад „листата на изповядването“, и всичко ще бъде наред. По-нататък в пасажа Йоан говори пряко против лаодикийските юдеи, които се уповават на Авраамовото потекло, за да ги спаси, защото тяхната самонадеяност беше просто празните листа на изповядването. Облеклото на човека представя това, което той е.

Дърветата са символ на хора и на царства, а плодът, клонът, семето, почвата, водата, коренът и, разбира се, листата — всички те сами по себе си представляват определени пророчески символи; но всяка една от тези истини е свързана с другите символи,

представени в различните пророчески линии, които използват пророческите символи, съставлящи едно „дърво“. Разбира се, първата пророческа символика на дървото е, че то представлява изпитание на живот или смърт.

Вестта на Йоан е представена чрез дрехите, които носеше, и храната, която ядеше. Пророческата храна, като манната в началото на древния Израил, или Небесният Хляб в края, трябва да бъде изядена. Храната представлява пророческа изпитваща вест, която трябва да бъде изядена, защото тя е плътта на Христос и Неговата кръв. Дрехите, които Йоан носеше, и храната, която ядеше, отъждествяват вестта и вестителя, който приготви пътя за Христос. Йоан е предобраз на последния вестител, който приготвя пътя за Христос, Който е Вестителят на Завета, Който внезапно идва в Своя храм при неделния закон. Когато това стане, неразумните девизи, които са също така лаодикийци и плевели, представляват последното, четвърто поколение от онези, които изповядват, че са законният заветен народ на Авраам, точно както фарисеите и садукееите в онова време, когато Йоан се появи от пустинята.

Йоан носеше дреха от камилска козина и кожен пояс, който включваше приспособление като ремъчна сбуруя, каквато имат селскостопанските животни с ярем. Той ядеше и следователно неговата вест беше от скакалци — първостепенен символ на исляма в Писанията — и смесваше своята вест за исляма с меда.

И домът Израилев нарече името му манна; и тя беше като семе от кориандър, бяла; а вкусът ѝ беше като на пити, приготвени с мед. Изход 16:31.

Манната е символ на Божието Слово и имаше вкус като мед, който пророците определят като вкуса на вестта, която са представени като ядещи. Йоан донесе вестта на исляма, представена чрез скакалците, и пояс от камилска кожа и камилска козина. И скакалците, и камилата са символи на исляма. Тази вест на исляма беше смесена с просветлението на Божието Слово, представено като „мед“.

Тогава Йонатан каза: Баща ми смути земята; вижте, моля ви, как се просветлиха очите ми, понеже вкусих малко от този мед. 1 Царе 14:29.

Йоан не просто представяше една вест на исляма, но дойде от пустинята, както и Илия; и Йоан не ядеше мед, а ядеше див мед, защото той, както и Христос, не беше обучаван в тогавашните институции, които имаха свой собствен мед на вест, представен чрез кваса на фарисеите и садукееите. Йоан ядеше мед от пустинята, защото беше обучаван от Светия Дух извън религиозните институции на своето време. Типичният пояс за онзи период съдържаше шарнирен механизъм, към който човек завързваше дрехата си от камилска козина. Шарнирът представлява Йоан, който беше повратната точка от земното към небесното святилище.

„Пророк Йоан беше свързващото звено между двете домостроителства. Като Божий представител той застана, за да покаже отношението на закона и пророците към християнското домостроителство. Той беше по-малката светлина, която трябваше да

бъде последвана от по-голяма. Умът на Йоан бе озарен от Светия Дух, за да може той да разпръсква светлина върху своя народ; но никаква друга светлина никога не е светила и никога няма да свети тъй ясно върху падналия човек, както онази, която излизаше от учението и примера на Исус. Христос и Неговата мисия бяха разбрани само смътно, както бяха предобразени в сенчестите жертви. Дори Йоан не бе разбрал напълно бъдещия, безсмъртен живот чрез Спасителя.“ Копнежът на вековете, 220.

Дрехата на прехода у Йоан е въведена именно в момента на Христовото кръщение, което беше повратната точка, представена чрез мястото, където Йоан кръщаваше. Това място се наричаше Витаварá, което означава „брод за преминаване“, и е тъкмо мястото, откъдето древният Израил влезе в Обетованата земя, когато излезе от пустинята, както беше сторил и Йоан.

Разбира се, движението на сто четиридесет и четирите хиляди е това, което Йоан представя, но ние просто посочваме, че когато Исус бе кръстен, именно това поколение Той и Йоан нарекоха „рожби ехидни“. Исус дойде, за да възвеличи Божия закон на Десетте заповеди, и Той вдъхнови всяка дума в Библията; следователно, когато нарича последното поколение на древния Израил поколение от ехидни, Той напълно съзнава, че втората заповед определя съда, който се извършва в третото и четвъртото поколение.

Третото и четвъртото поколение представляват прогресивен съд, който завършва в четвъртото поколение, което е поколението на ехидните. Христовото кръщение е предобраз на 11 септември. Лаодикийското поколение на адвентистите от седмия ден се намира в своето последно поколение оттогава. Вестта на Йоан към фарисеите и садукееите беше Лаодикийската вест.

Но когато видя, че мнозина от фарисеите и садукееите идват при неговото кръщение, той им каза,

Рожби ехидни, кой ви предупреди да бягате от идещия гняв?

И тъй, давайте плодове, достойни за покаяние; и недейте да казвате в себе си: Имаме Авраам за свой отец.

защото ви казвам, че Бог е способен от тези камъни да въздигне чедо на Авраам.

И сега вече брадвата е поставена при корена на дърветата; затова всяко дърво, което не принася добър плод, се отсича и се хвърля в огъня. Аз наистина ви кръщавам с вода за покаяние; но Оня, Който иде след мене, е по-силен от мене, и аз не съм достоен да нося обувките Му; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън; Лопатата Му е в ръката Му, и Той ще очисти напълно хармана Си, и ще събере житото Си в житницата; а плявата ще изгори с неугасим огън.

Тогава Исус дойде от Галилея на Йордан при Йоан, за да се кръсти от него. Матей 3:7–13.

Исус дойде от Галилея, което символизира повратна точка в съгласие с шарнирния пояс на Йоан и значението на Витавара. Тогава делото на Йоан по приготвяването на пътя се беше променило в Христовото дело по утвърждаването на завета. Тридесетте години на подготовка бяха завършили и започнаха трите години и половина преди и след кръста.

Вестта на Йоан беше предупреждение за идващия гняв при разрушаването на Ерусалим — разрушение, което също така представя края на света и седемте последни язви. Тази предупредителна вест беше поставена в контекста на исляма и беше предадена от човек, който не само изпълни вестителя на Малахия, който приготвя пътя, и гласа на Исая в пустинята, но и вестта на Илия; защото облеклото на Йоан съответстваше на това на Илия, както и вестта на Йоан съответстваше на вестта на Илия.

И той им каза: Какъв беше на вид човекът, който излезе да ви посрещне и ви каза тия думи? А те му отговориха: Беше космат човек, опасан с кожен пояс около кръста си. И той каза: Това е тесвиецът Илия. 4 Царе 1:7, 8.

Ако бяха попитали за Йоан, а не за Илия: „Какъв човек беше той?“, щеше да им се отговори: „Космат човек и препасан с кожен пояс около кръста си.“ Цялото шестмесечно служение на Йоан е представено в пасажа, където последното и четвърто поколение е изрично посочено и определено. Лаодикийската вест към тях пряко напада претенцията, че са Божият заветен народ; тя ги предупреждава за идващия гняв, онагледен чрез брадва, която поразява корените на дърветата. Вестта включваше и това, че Христос ще завърши изпитателния процес, започнал с Йоан. По-късно в Матей Исус също нарича юдеите „рожби ехиднини“ и подема мисълта от темата на Йоан за отсичането на едно дърво, и обяснява защо.

Или направете дървото добро, и плода му добър; или направете дървото лошо, и плода му лош: защото дървото се познава по плода си. Рожби ехиднини, как можете вие, бидейки зли, да говорите добро? защото от изобилието на сърцето говорят устата. Добрият човек от доброто съкровище на сърцето изнася добри неща; а злият човек от злото съкровище изнася зли неща. Но Аз ви казвам, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят за нея в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще бъдеш осъден. Матей 12:33–37.

Денят на съда, според втората заповед, е в четвъртото поколение. Съдът се основава на вестта, която изговаряме, а тази вест излиза от сърцата ни. Именно вестта, която изговаряме, определя дали сме от Петоровото „избрано поколение“ или „рожби ехидни“. И двата класа се явяват в края на един изпитателен процес, когато Христос, като човекът с метлата за пръст, очисти пода Си. Както с маслото в притчата за десетте девици, вестта е представена или чрез зло, или чрез добро сърце. Христовото указание добавя, че това поколение ехидни, което е четвъртото и последно поколение, търси знамение, и единственото знамение, което щеше да му бъде дадено, беше знамението на Йона.

Тогава някои от книжниците и фарисеите Му отговориха, казвайки: Учителю, искаме да видим знамение от Теб. А Той в отговор им рече: Лукаво и прелюбодейно поколение иска знамение; но знамение няма да му се даде, освен знамението на пророк Йона;

защото както Йона беше три дни и три нощи в корема на кит, така и Човешкият Син ще бъде три дни и три нощи в сърцето на земята. Ниневийските мъже ще възстанат на съда с това поколение и ще го осъдят; защото те се покаяха от проповедта на Йона; и ето, тук има нещо по-голямо от Йона. Южната царица ще се изправи на съда с това поколение и ще го осъди; защото тя дойде от най-далечните предели на земята, за да чуе Соломоновата мъдрост; и ето, тук има нещо по-голямо от Соломон. Матей 12:38–42.

Христос нарече юдеите рожба ехидни и използва образи на съд в посланието на Йона и в посланието на мъдростта на Соломон. Исус определя по контекст и чрез двама свидетели, че рожбата ехидни е четвъртото поколение, защото именно в четвъртото поколение съдът се изпълнява.

Сто четиридесет и четирите хиляди са знамето, или знакът на последните дни, както са Божият закон и съботата. Знакът на Йона е знакът на възкресението, който за юдеите в дните на Христос беше Неговото кръщение, когато Светият Дух слезе, представен като гълъб. Йона означава „гълъб“. Йона, Йоан Богослов, Даниил, Йосиф и Лазар представят сто четиридесет и четирите хиляди, които са възкресени от това да бъдат мъртви на улицата три дни и половина. В този момент те трябва да преминат от лаодикийци към филиделфийци, като така станат осмият, който е от седемте. Йона представя кръщението, защото беше хвърлен във водата и символично умря, когато беше погълнат от кита. След това той беше възкресен, както и Йоан, когато беше изваден от врящото масло, и както Даниил, когато беше изваден от рова с лъвовете, и както Йосиф, когато беше изваден от ямата, както и Лазар — запечатващото чудо във времето на Христос. Юдеите не можеха да видят знака на Йона, представен чрез Христовото възкресение, по-ясно, отколкото адвентизмът вижда знака на 9/11, който е знакът на Йона.

Ще продължим тези теми в следващата статия.

„Тежестта на предупреждението, което сега трябва да дойде до Божия народ, близо и далеч, е вестта на третия ангел. А онези, които се стремят да разберат тази вест, няма да бъдат водени от Господа да правят такова приложение на Словото, което би подкопало основата и премахнало стълбовете на вярата, направили адвентистите от седмия ден това, което са днес. Истините, които са се разгръщали в своя ред, докато сме напредвали по линията на пророчеството, разкрита в Божието Слово, са истина, свята, вечна истина и днес. Онези, които в миналата история на нашата опитност са преминали тази почва стъпка по стъпка, виждайки веригата на истината в пророчествата, бяха подготвени да приемат и да се покорят на всеки лъч светлина. Те се молеха, постеха, изследваха, издирваха истината като скрити съкровища и ние знаем, че Светият Дух ни учеше и ни водеше. Бяха издигани много теории, носещи привидност на истина, но тъй примесени с погрешно тълкувани и неправилно прилагани писания, че водеха до опасни заблуди. Ние много добре знаем как всяка точка на истината беше установена и как печатът беше положен върху нея от Светия Божий Дух. И през цялото време се чуваха гласове: „Ето я истината“, „Аз имам истината; следвайте ме.“ Но предупрежденията идваха: „Не ходете след тях. Аз не съм ги изпратил, а те тичаха.“ (Виж Еремия 23:21.)“

„Ръководствата на Господа бяха явни и Неговите откровения за това що е истина бяха най-чудни. Точка след точка бе утвърдена от Господа, небесния Бог. Онова, което тогава беше истина, е истина и днес. Но не престават да се чуват гласове: „Това е истина. Имам нова светлина.“ Ала тези нови светлини в пророческите линии се проявяват в погрешно прилагане на Словото и в оставяне Божия народ да се носи без котва, която да го държи. Ако изследователят на Словото би приел истините, които Бог е разкрил в ръководствата на Своя народ, и би си ги присвоил, усвоил ги и ги внесъл в своя практически живот, тогава би бил жив канал на светлина. Но онези, които са се заели да изучават нови теории, имат съчетание от истина и заблуда, и след като са се опитвали да изтъкнат тези неща, са показали, че не са запалили светилника си от божествения олтар, и той е угаснал в тъмнина.“ Избрани вести, книга 2, 103, 104.